

[Statsministeren.]

rummer rigtige synspunkter; det synes jeg ikke man skal forsøge at fragå. Hvor megen social forståelse der ligger i disse synspunkter, kan være lidt mere tvivlsomt.

I hvert fald synes jeg ikke, at man skal forsøge at underkende eller forbise, at der i denne regerings tid ikke blot er ført en social fordelingspolitik, som denne regering naturligvis vil føre videre, men der er samtidig sket den største produktionsfremgang, man måske overhovedet har haft i landets historie. Vi har opnået den højeste beskæftigelse og den laveste ledighed. Vi har opnået i forbindelse med en international, og især en vestlig, højkonjunktur, at Danmark er blevet placeret blandt de lande i Europa, der i de senere år har den største eksportfremgang. Det synes jeg hører med til billedet. Det er rigtigt, at denne regering vil føre en socialt betonet politik, det agter vi også fremover at gøre, men det er lige så rigtigt, at der i denne regerings tid og i den foregående regerings tid er sat en rekord med hensyn til produktion, byggeri og eksport, en rekord med hensyn til erhvervsmæssige investeringer og opsparing.

Jeg synes ikke, det tjener noget formål at forbise denne positive erhvervsmæssige udvikling, og jeg synes heller ikke, man skal forsøge at gøre det sociale fordelings-synspunkt i politik til noget mindreværdigt; i hvert fald føler jeg mig overbevist om, at det ikke vil dække vælgerens syn på de politiske principper, der skal være de bærende i vort land. Industrieksporten er steget med over 12 pct. pr. år siden 1957. Jeg tror, at der kun er ét vesteuropæisk land, der har haft en kraftigere eksportfremgang end Danmark. Dette tyder da i hvert fald ikke på, at der har været noget i vejen med vor industris konkurrenceevne, men det er klart, at hele denne vældige ekspansion, hele omstillingen fra at være fortrinsvis landbrugsland til også at være industriland, de store investeringer i alle erhverv, det rekordagtigt store boligbyggeri, den gode beskæftigelse, der i maj førte til, at vi havde en arbejdsløshed på under 1/2 pct., alt dette har — og det forsøger ingen af os at skjule — medført et pres, som kan mærkes på økonomien, både på

den indre økonomiske og den ydre økonomiske balance, både på valutaen og på priserne.

Heroverfor må en stramning i den økonomiske politik være det uundgåelige og nødvendige svar, og derfor har regeringen lagt op til en stram finanspolitik og en stram pengepolitik. Det er denne politik, der skal fastholdes og videreføres, selv om den på kort sigt kan medføre ubehageligheder.

En sådan politik medfører ikke øjeblikkelige virkninger. Det kender alle vi, der iagttager det økonomiske forløb. Vi ved, at hvor der træffes indgreb, vil virkningerne komme, men de vil komme med en forsinkelse, og det er jo det, vi oplever i øjeblikket. Den økonomisk afspændende virkning af de foranstaltninger, der er truffet her i foråret, har kun i ringe grad vist sig endnu. De vil først komme i løbet af nogle måneder; men der må være god grund til at antage, at det økonomiske resultat af andet halvår bliver bedre end det økonomiske resultat for sidste halvår med hensyn til disse afspændende virkninger.

Om obligationsmarkedet skal jeg kun gøre nogle ganske få bemærkninger. Det er jo realistisk at konstatere, at der findes et flertal her i folketinget for en lov af den karakter og med den hensigt i retning af en regulering af obligationsmarkedet, som regeringen har foreslået. Vi håber nu alle, at de frivillige ordninger, der skal træffes, vil blive så effektive, at de opfylder lovforslagets formål. Hvis det ikke sker, må, som det blev erklæret i udvalget i går, folketinget indkaldes og loven gennemføres. Det står altså nu til Nationalbanken og realkreditinstitutterne at gennemføre frivillige ordninger på en sådan måde, at det formål, vi tilsigtede, bliver opnået. At det for os alle vil være at foretrække, at dette spørgsmål løses ad frivillig vej i stedet for gennem lovgivningens, er jo umiddelbart klart.

Jeg tror, næsten alle de ærede ordførere i går gjorde bemærkninger om EFTA-samarbejdet. Der blev af nogle af de ærede ordførere ytret betænkelighed ved tanken om at styrke EFTA. Jeg vil hertil sige, at det lige fra de første forhandlinger om EFTAs tilblivelse har været et klart dansk standpunkt, at EFTA ikke skulle være et mål i sig selv, og det vil fortsat være et